

List od Preláta (február 2008)

Mons. Javier Echevarría nás
roznecuje prežiť plní
optimizmu toto pôstné obdobie,
ktoré má v nás vyvolať radosť z
konečného stretnutia s Bohom.
Uvádzame jeho pastoračný list.

17.02.2008

Moji milovaní! Nech Ježiš ochraňuje
moje dcéry a mojich synov!

Nachádzame sa na začiatku pôstneho
obdobia. Času, v ktorom Cirkev ako
dobrá Matka naliehavo pripomína

svojím deťom nevyhnutnosť
opakovaného obrátenia k Bohu tak,
že napravíme, čo je potrebné zmeniť
v našom osobnom živote. Zaiste, ako
nám pripomenul pápež pri podobnej
príležitosti, nesmieme obmedziť
tento okamih evanjeliového
obrátenia na určité obdobie roka: je
to každodenná cesta, ktorá sa týka
celého nášho bytia, všetkých dní
nášho života(Benedikt XVI., Príhovor
pri generálnej audiencii, 21.2.2007).

Počas liturgického slávenia
Popolcovej stredy hovorí kňaz pri
značení popolom slová, ktoré sú pre
nás naliehavou výzvou k spytovaniu
svedomia: *Pamätaj, že prach si a na
prach sa obrátiš!* (Rímsky misál,
Popolcová streda, *Značenie popolom*).
Modlí sa jednu z predpísaných
formúl. Je to veľmi výrazné
pripomenutie nášho stavu
smrteľných stvorení: Príde okamih, v
ktorom nás Pán povolá k sebe, bude
súdiť naše myšlienky, slová a skutky,

a udelí nám odmenu —slávu,
očistenie alebo zatratenie— to, čo
sme si zaslúžili za náš život.

Uvažovanie nad touto skutočnosťou
nás nemá desiť, má byť pohnútkou k
lútosti nad našimi chybami, má nás
viesť k predsavzatiu polepšiť sa a má
v nás vyvolať radosť z konečného
stretnutia s Najsvätejšou Trojicou.

Pripomína nám to svätý Otec vo
svojej poslednej encyklike:

Perspektíva súdu už od najskorších
čias ovplyvňovala kresťanov v ich
každodennom živote ako kritérium,
podľa ktorého sa riadili v prítomnom
živote, ako výzva pre ich svedomie a
zároveň ako nádej v Božiu
spravodlivosť(Benedikt XVI.,
Encyklika *Spe salvi*, 30.11.2007, č. 41).

Toto je obsahom druhej formuly,
ktorá sa môže použiť pri
tomtoslávení: *Kajajte sa a verte
evanjeliu.* (Rímsky misál, Popolcová
streda, *Značenie popolom*). Sme

hriešnici, potrebujeme odpustenie od Boha; preto nás vyzýva k hlbkej zmene, aby sme napravili smer našej pozemskej púte k večnému cieľu: večnému šťastiu u Boha. Želám si, aby sme plní optimizmu videli v týchto slovách požiadavku stať sa lepšími deň čo deň: ak vytrváme v boji, Božský Sudca pre nás *nebude Sudcom* —v tom strohom zmysle slova— *bude jednoducho Ježišom* (Svätý Josemaría, *Cesta*, č. 168), “naším” Ježišom: Bohom, ktorý odpúšťa.

Uvažujme preto nad tým, čo napísal svätý Josemaría: *Pozorujte, ako úžasne sa o nás Pán stará. Je vždy pripravený nás vypočuť, je vždy prístupný slovám človeka. Vždy, ale obzvlášť teraz, keď je naše srdce ochotné a rozhodnuté očistiť sa, nás počuje a nepohrdne prosbami skrúšeného a poníženého srdca* (Z 51, 19) (Svätý Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 57).

Svätá Cirkev nám z času na čas s pedagogickou šikovnosťou predkladá základné pravdy, aby sme ich dobre poznali a pamätali na ne. Na začiatku Pôstu, počas ceremónie na Popolcovú stredu, nás kňaz pozýva, aby sme spievali pieseň plnú nádeje: *Obnovme svoj život v duchu pokory a pokánia; postime sa a plačme pred Pánom, pretože milosrdenstvo nášho Boha je vždy ochotné odpustiť nám naše hriechy* (Rímsky misál, Popolcová streda, *Antifóna pri značení popolom* (por. Joel 2, 13)

Každý rok uvažujeme nad tým, že duch pôstneho obdobia pozostáva z troch tradičných praktík: modlitby, pokánia a skutkov milosrdenstva. Pozýval som vás, aby sme sa v tomto liturgickom období pozastavili pri týchto bodoch. Teraz by som sa rád sústredil obzvlášť na ducha pokánia, ktorý má byť pre nás pohnútkou, aby sme robili zadosťučinenie za naše hriechy a za hriechy všetkých ľudí —

s bolesťou nad hriechmi utiekajúc sa k Božiemu milosrdenstvu.

Svätý Hieronym komentuje výzvu proroka Joela k pokániu—*obráťte sa ku mne celým svojím srdcom*—, ktorú nám liturgia predkladá na začiatku Pôstu (Por. Rímsky misál, Popolcová streda, *Prvé čítanie (Joel 2, 12)*, nasledovným spôsobom: «Vaše vnútorné pokánie sa má prejavíť pôstom, nárekom a plačom. Ak sa teraz postíte, potom budete nasýtení; ak teraz plačete, potom sa budete smiať; ak teraz nariekate, potom nájdete útechu (...). Nepochybujte o odpustení, pretože akokoľvek veľká je vaša vina, jeho nekonečné milosrdenstvo bez pochyby vám odpustí vaše mnohé hriechy» (Svätý Hieronym, *Komentár ku knihe proroka Joela II, 12-13*).

V prvom rade robme zadostúčinenie za naše osobné chyby. Všetci sme prijali krst, ktorým sme sa stali

Božími deťmi a členmi mystického tela Krista, ktorým je Cirkev. Nie je logické, že odpovieme na takú lásku celou svojou dušou? Musíme však priznať, že často pre našu slabosť neplníme vôľu Božiu alebo prinajmenšom neodpovedáme na jeho Lásku s takou pohotovosťou a veľkodušnosťou, ako od nás právom očakáva.

Ako bolelo nášho Otca, že toľko kresťanov zabúda na svoju veľkosť a dôstojnosť Božích detí! Jeho slová môžeme vnímať ako adresované nám samým. *Reaguj!—Počúvaj, čo ti hovorí Duch Svätý: “Si inimicus meus maledixisset mihi, sustinuissem utique” —keby mi ublížil nepriateľ, nedivil by som sa, zniesol by som to. Ale bol si to ty... “tu vero homo unanimes, dux meus, et notus meus, qui simul mecum dulces capiebas cibos” —môj priateľ, môj apoštol, môj spoločník, s ktorým si sadám za stôl a*

ktorého kŕmim dobrotami(Svätý
Josemaría, *Cesta*, č. 244).

Dcéry moje a synovia moji, uznajme bez okolkov naše hriechy a naše chyby, bez toho, aby nás to oberalo o pokoj: Náš Pán je Otcom, našim opravdivým Otcom, je vždy ochotný objasť nás. Dbajme každý deň na pár minút venovaných spytovaniu svedomia —bez škrupúl, ale s jemnocitom svedomia—, aby sme so svetlom Ducha Svätého objavili, čo bolo zlé, čo sme mohli urobiť lepšie. Keď zistíme, že niečo bolo dobré, reagujme s úprimnou vďačnosťou; pri zistení chýb prosme s detskou dôverou o prepáčenie; a spytovanie svedomia ukončíme vždy aktom ľútosti —bolesťou z lásky— a nejakým dobrým konkrétnym predsavzatím pre duchovný boj; možno malým, ale s vážnym úsilím o vnútorný rast.

Takto budeme môcť pristúpiť k
sviatosti zmierenia dobre pripravení
a budeme z nej tak mať väčší
duchovný úžitok. Sme si vedomí
toho, že pri spytovaní svedomia,
tomto tradičnom kresťanskom
prostriedku, predkladáme našu dušu
pred Pána? Uvedomujeme si, že Boh
je ochotný darovať nám svoju milosť,
aby sme ho milovali viac?

Cirkev odporúčala a odporúča častú
svätú spoveď. Bez tohto prostriedku
osobného posväcovania sa je veľmi
ťažké —ak nie nemožné— zachovať
si vysokú úroveň kresťanského
života; najmä keď v prostredí, v
ktorom sa nachádzame, je čoraz viac
príležitostí na to, aby sme sa odlúčili
od Pána. Preto vás neúnavne
povzbudzujem, pokračujte v
intenzívnom a rozsiahlom *apoštoláte
svätej spovede*. Nedajme sa zastrašiť
ľudskými ohľadmi a podporujme v
našich priateľoch, príbuzných,

kolegach, toto úsilie pomôcť ľuďom, s ktorými sa stretávajú.

Povedzte všetkým —aj preto, lebo vidia, že sme presvedčení o tom, čo tvrdíme— aby využili hojnú milosť Pôstu, aby dôkladne očistili svoju dušu a objavili alebo zintenzívnili intímny vzťah s Pánom. Budú plní pokoja a budú šťastnejší, pretože neexistuje väčšia radosť ako radosť z vedomia toho, že sme Božími deťmi. Vedme ich k tomu, aby sa pravidelne utiekali k tejto *sviatosti radosti*, ako o nej hovoril náš Otec.

Hovoril som vám tiež o nutnosti prosiť o odpustenie za hriechy iných ľudí. Na to nie je nutné robiť veľké veci. To vykonal už náš Pán, keď za nás zomrel na Kríži. Ale On si praje, aby sme sa zjednotili s jeho vykupiteľskou Obetou malými umŕtvovaniami a pokáním, ktoré so sebou prináša život: nepríjemnosti spôsobené chorobou, nepochopenie

zo strany druhých, problémy v práci, stroskotanie plánu, o realizácii ktorého sme snívali... Aby sme s dobrou náladou prijali nepríjemnosti tohto typu, ktoré predstavujú materiu nášho osobného posväcovania sa, je vhodné, aby sme —najmä počas týchto týždňov—s veľkodušnosťou pridali malé umŕtvovania týkajúce sa jedla, pitia, pohodlnosti, okamihov oddychu alebo rozptýlenia, ktoré nás viac zjednotia s krížom Ježiša Krista a ktoré nás pripravia na to, aby sme dostali veľa duchovných plodov na Veľkú noc.

Nedávno nám všetkým Benedikt XVI. pripomenul večnú hodnotu takéhoto spôsobu života. Vo svojej encyklike o nádeji píše: Súčasťou istej zbožnosti, dnes menej, no donedávna značne rozšírenej, bola myšlienka na možnosť „obetovať“ každodenné malé námahy, ktoré nás neustále stretajú ako viac či menej otravné

bodnutia, a prepožičať im tak nový zmysel (Benedikt XVI., Encyklika *Spe salvi*, 30.11.2007, č. 40). A pápež dodáva, vyjadrujúc bolesť na tým, že sa na tento dôkaz lásky k Bohu zabúda, že kedysi žili zbožné duše v presvedčení, že prostredníctvom obetovania nepríjemností dňa môžu do Kristovho súcitu s nami vložiť svoje malé námahy, ktoré sa tak istým spôsobom stávajú súčasťou pokladu spolucítania, ktoré ľudstvo tak potrebuje (*Tamtiež*). A zakončuje: Možno by sme sa naozaj mali pýtať, či by sa takáto prax nemohla znova stať zmysluplnou perspektívou aj pre nás (*Tamtiež*). Navrhujem vám klásť si túto otázku. Každý z vás by mal nad tým pouvažovať a objaviť hodnotu *skrytej a tichej obety* (Por. Svätý Josemaría, *Cesta*, č. 185 a 509). Hovorte o tom tiež s tými, s ktorými sa stretávate.

Ako po všetky mesiace, prosím vás, zjednoťte sa s mojimi úmyslami.

Odporúčajte obzvlášť začiatky stálej apoštolskej práce v Rumunsku a v Indonézii; práve podnikáme konkrétne kroky, aby sme v týchto krajinách mohli začať, ak Boh dá, do jedného roka. Modlite sa aj naďalej za pápeža a jeho úmysly. Dôležité miesto medzi nimi patrí vytúženej jednote všetkých kresťanov, ktorá začína hlbokou a nadprirodzenou jednotou medzi katolíkmi.

Taktiež si prajem, aby ste denne odporúčali chorých: Pán nám udelí hojnú milosť, aby sme sa s láskou starali o toľkých trpiacich. Záleží mi na tom, aby sme tak ako Pán šli za tými, čo trpia, aby sme ich uzdravili a poskytli im potechu, tak sa všetci staneme bohatí na lásku, skutočnú lásku tak, že sa budeme venovať tým, čo to potrebujú.

Nechcem písať viac, ale chcel by som vás ešte poprosiť, aby ste sa utiekali o príhovor dona Álvara, ktorý

oslavoval svoje meniny 19. februára.
Prosme ho, aby nám vyprosil od
Pána prebytok bratskej lásky, aby
všetci v Diele—v každom okamihu, a
o to viac, ak sú niektorí chorí—,
zažili, že Opus Dei je rodina,
skutočná rodina, v ktorej radi
urobíme všetko pre našich
súrodencov.

S láskou Vás žehná

váš Otec

+Javier

Rím, 1. februára 2008